

Sygn. akt III AUa 1341/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gerszewska
Sędziowie:	SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń (spr.) SSA Lucyna Ramlo
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 r. w Gdańsku

sprawy B. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 czerwca 2016 r., sygn. akt VI U 3459/15

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;
2. zasądza od B. R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Lucyna Ramlo SSA Małgorzata Gerszewska SSA Iwona Krzeczowska – Lasoń

Sygn. akt III AUa 1341/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił B. R. przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, ponieważ nie udowodnił on co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o zmianę tej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do emerytury w wieku obniżonym.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy - VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 13 czerwca 2016 r. w sprawie VI U 3459/15 zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 8 października 2015 r. w ten sposób, że przyznał B. R. prawo do emerytury od dnia 1 września 2015 r. (punkt pierwszy), stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (punkt drugi) oraz zasądził od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt trzeci).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji. Ubezpieczony B. R. urodzony dnia (...) w dniu 9 września 2015 r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym. Na podstawie dokumentów znajdujących się już w organie rentowym oraz tych, które zostały dołączone do wniosku ustalono, że jego łączny staż ubezpieczeniowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 26 lat, 1 miesiąc i 12 dni. W dniu 8 października 2015 r. wydano zaskarżoną decyzję.

B. R. będąc zatrudniony w Domu Pomocy Społecznej w okresie od dnia 1 marca 1979 r. do dnia 9 kwietnia 1992 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace nieautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego na stanowisku palacza C.O., a następnie pod koniec okresu tego zatrudnienia na stanowisku palacza i pracownika terenowego, które to prace tychże palaczy zostały wymienione w dziale XIV pod poz. 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej "rozporządzenie" lub " rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r.").

Sąd w rozważaniach prawnych odwołał się do treści art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 – 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.; dalej: "ustawa" lub "ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych") oraz § 2-4 rozporządzenia i uznał, że ubezpieczony posiadający ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, który w dniu 17 lipca 2015 r. ukończył 60 lat, wykonywał prace w warunkach szczególnych przez okres 15 lat i 8 miesięcy i spełnił przesłanki do nabycia prawa do emerytury.

Odwołując się do treści art. 118 ust. 1a ustawy Sąd orzekł o braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, ponieważ dopiero w wyniku przeprowadzonego przed sądem postępowania dowodowego sporny okres mógł zostać zaliczony do okresów pracy w warunkach szczególnych. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. uznając, że składają się na nie koszty zastępstwa procesowego, które Sąd podwoił w przypadku stawki.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy zaskarżając go w punkcie pierwszym i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy oraz § 2 i 4 rozporządzenia poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury, podczas gdy nie spełnił on wszystkich wymaganych warunków, określonych w ww. przepisach oraz naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów.

Powołując się na powyższą podstawę apelacji wniósł o zmianę punktu pierwszego i trzeciego zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wskazał, że B. R. w złożonym odwołaniu domagał się uwzględnienia do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 1 marca 1979 r. do dnia 30 października 1994 r. w Domu Pomocy Społecznej w T., przedkładając świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z którego

wynika, że w okresie od dnia 1 marca 1979 r. do dnia 9 kwietnia 1992 r. pracował jako palacz c.o., a w okresie od dnia 10 kwietnia 1992 r. do dnia 30 października 1994 r. jako palacz c.o.- pracownik terenowy. Z uzasadnienia wyroku Sądu wynika,

iż w okresie od dnia 1 marca 1979 r. do dnia 9 kwietnia 1992 r. ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako palacz c.o., tj. 13 lat, 1 m-c i 9 dni, zaś Sąd uznał,

że został spełniony warunek posiadania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych wynika, że ubezpieczony

w tym okresie był zatrudniony na stanowiskach: pracownik fizyczny, malarz, pracownik polowy-fizyczny. Pozwany zarzucił, że Sąd nie wypowiedział się na temat okresu pracy

od dnia 10 kwietnia 1992 r. do dnia 30 października 1994 r. Ponadto Sąd nie ustalił, czy piec obsługiwany przez wnioskodawcę był typu przemysłowego, co jest niezbędne

do zakwalifikowania pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych zgodnie z pozycją 1 wykazu A działu XIV rozporządzenia.

Ubezpieczony w odpowiedzi na apelację pozwanego wniósł o jej oddalenie

i orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego w świetle uzupełnionego materiału dowodowego, zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu było, czy wnioskodawca B. R. spełnił kumulatywne przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Apelacyjny uznał, że stan sprawy nie upoważniał Sąd pierwszej instancji do stanowczego rozstrzygnięcia, a wobec nie wyjaśnienia, z jakich względów uznał pracę skarżącego na stanowisku palacza c.o. i palacza c.o. - pracownika terenowego w kotłowni (...) za odpowiadającą pracy palacza wymienionej w wykazie A, dział XIV, poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., uprawniającej do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, którą to skarżący okoliczność kwestionował w apelacji w ramach zarzutu nieustalenia tej okoliczności mającej dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Sąd Odwoławczy z uwagi na obowiązujący w procedurze cywilnej system apelacji pełnej ma prawo ponownego, w zasadzie niczym nieograniczonego, badania sprawy.

W takim systemie postępowanie apelacyjne jest dalszym stadium postępowania przed sądem pierwszej instancji. W związku z tym Sąd drugiej instancji badając okoliczności sprawy pod kątem spełnienia przez wnioskodawcę przesłanek do świadczenia emerytalnego

uzupełnił postępowanie dowodowe o dowody z uzupełniającego przesłuchania świadka K. R. i ubezpieczonego i o opinię biegłego sądowego z zakresu ciepłownictwa, ogrzewnictwa, wentylacji i klimatyzacji, które pozwoliły określić precyzyjnie charakter czynności wnioskodawcy wykonywanych w ramach zatrudnienia w (...) w T. w okresie od dnia 1 marca 1979 r. do dnia 30 października 1994 r. na stanowisku palacza c.o. i palacza c.o. - pracownika terenowego.

Sąd Apelacyjny uzupełniająco ustalił, że ubezpieczony nie posiadał uprawnień do obsługi kotłów przemysłowych. Legitymował się uprawnieniami do eksploatacji urządzeń energetycznych w okresie od dnia 3 grudnia 1976 r. do dnia 1 grudnia 1981 r. w zakresie palacza kotłów wodnych o temperaturze do 115⁽⁰⁾C lub parowych z nadciśnieniem do 0,07 kG / cm⁽²⁾, a od dnia 19 grudnia 1987 r. do dnia 19 grudnia 1992 r. w zakresie: grupa 1: obsługa wodnych niskotemperaturowych do 100⁽⁰⁾C oraz grupa 10: obsługa pomp obiegowych. Ubezpieczony w okresie od dnia 1 marca 1979 r. do dnia 30 października 1994 r. obsługiwał kotły grzewcze - kotły stalowe wodne typu P. (...)200 o wydajności Q = 200 KW dla potrzeb c.o., c.w. i wentylacji mechanicznej oraz jeden kocioł typu P. (...) 105 dla potrzeb przygotowania ciepłej wody w okresie letnim. Kotły zabezpieczone były naczyniem wzbiołym otwartym wg PN-77/B-

(...). Instalacja pracowała w układzie wymuszonym pompowym. Był również regulator dopływu czynnika grzewczego do wymiennika c.w. oraz do nagrzewnic wentylacji mechanicznej. Zapotrzebowanie ciepła ogółem wynosiło 358.600 W, w tym centralne ogrzewanie 199 600W, wentylacja mechaniczna 53 960 W, ciepła woda 104 980 W. Parametry obsługiwanych przez ubezpieczonego kotłów w (...) w T. w spornym okresie wskazują, że ubezpieczony obsługiwał kotły grzewcze, które nie były kotłami typu przemysłowego. Wykonywał on prace nie zautomatyzowane palaczy kotłów grzewczych. Pracę wnioskodawcy na stanowisku palacza c.o. oraz na stanowisku palacza c.o. - pracownika terenowego w kotłowni (...) w spornym okresie nie można za prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego wymienione w wykazie A, dział XIV, poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ciepłownictwa, ogrzewnictwa, wentylacji i klimatyzacji z dnia 20 marca 2017 r. – k. 101-105 a.s.).

Sąd Apelacyjny powyższych ustaleń dokonał w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu ciepłownictwa, ogrzewnictwa, wentylacji i klimatyzacji. Opinia odpowiada wymogom stawianym przez art. 285 § 1 k.p.c., albowiem została uzasadniona

w sposób przystępny i jest zrozumiała dla osób niedysponujących wiedzą techniczną, zaś wnioski swoje biegły sformułował jasno i czytelnie. Ocena przedmiotowej opinii dokonana

w oparciu o właściwe dla ich przedmiotu kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, przy uwzględnieniu poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych zaprezentowanego stanowiska, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych wniosków przekonuje, że jest ona miarodajna dla poczynienia ustaleń

w zakresie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w spornych okresach. Biegły sądowy wydał opinię po szczegółowej analizie materiału dowodowego w sprawie (w tym dokumentacji technicznej kotłów) i wiedzę techniczną, którą posiada.

Ubezpieczony nie złożył zastrzeżeń do tej opinii.

Uzasadniony okazał się także zarzut naruszenia prawa materialnego - art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., gdyż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zastosowanie przepisów prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego oznacza wadliwą subsumcję tego stanu do zawartych w nich norm prawnych, a brak stosownych ustaleń uzasadnia zarzut apelacyjny naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe jego zastosowanie.

Do wnioskodawcy, zastosowanie znajdował art. 184 ustawy, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

(1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

(2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet).

Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego (art. 184 ust. 2 ustawy). Przepis ten ma charakter przejściowy, bowiem zawarty został w rozdziale 2 działu X ustawy zawierającym przepisy intertemporalne. Dotyczy on wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., już legitymowali się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym - a w tym wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego.

Artykuł 32 ust. 2 ustawy zawiera definicję pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach, stanowiąc, iż jest nim pracownik zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne bądź otoczenia. Art.

32 ust. 4 w kwestii przesłanek nabycia prawa do wcześniejszej emerytury odsyła

do przepisów dotychczasowych. Aktem normującym tę problematykę jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy § 1 ust. 1, § 3 i 4 ust. 1 rozporządzenia kreują dla pracownika, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A przesłanki nabycia prawa do przedmiotowego świadczenia w postaci: osiągnięcia wieku emerytalnego wynoszącego 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, posiadania wymaganego okresu zatrudnienia w odniesieniu do kobiet - 20 lat, a do mężczyzn - 25 lat, legitymowania się co najmniej 15 - letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu obowiązującym na danym stanowisku. Przesłanki te należy spełnić kumulatywnie. Niespełnienie jednego ze wskazanych warunków czyni niemożliwym przyznanie emerytury w wieku obniżonym. Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy pracy, o których mowa w ust. 1 stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Obniżenie wieku emerytalnego niektórym grupom zawodowym uzasadnia się narażeniem tych osób na szybsze niż przeciętne zrealizowanie się emerytalnego ryzyka

z powodu wystąpienia w ich zawodach czynników negatywnych (najczęściej szkodliwych dla zdrowia lub obniżających sprawności psychofizyczne), które doprowadzają do wcześniejszej niż powszechnie utraty sił do wykonywania dotychczasowej pracy. Stąd też prawo

do emerytury w wieku niższym nie jest tu przywilejem, lecz co do zasady wynika

ze szczególnych właściwości wykonywanej pracy. Cechą niezbędną do uznania danego zatrudnienia za wykonywane w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia jest wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Stanowi o tym przepis § 2 ust. 1 rozporządzenia, wskazując przez to, że intencją ustawodawcy było zawężenie zakresu okresów szczególnych tylko do tych okresów zatrudnienia, w których praca była faktycznie wykonywana, a nie do samego pozostawania w zatrudnieniu.

Należy podkreślić, że dla oceny, czy pracownik wykonywał zatrudnienie

w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj faktycznie powierzonej mu pracy. Praca w szczególnym charakterze to bowiem praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających

na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638).

Stosownie do zapisu działu XIV poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. jako prace w szczególnych warunkach uznawane są prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Oznacza to, że nie każda praca na stanowisku palacza jest pracą w szczególnych warunkach, ale tylko praca palacza nie zautomatyzowanego kotła parowego lub wodnego typu przemysłowego.

Definicji kotła parowego lub wodnego typu przemysłowego nie zawiera rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r. ani żaden przepis ustawowy. Dlatego też w tej kwestii pomocniczo należy odwołać się Polskiej Normy Normalizacyjnej PN - 70/H - 83136 określającej parametry techniczne kotła typu przemysłowego. Podobne stanowisko zostało wyrażone przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w piśmie z 14 listopada 1985 r., znak W-6162-1786/AL./85, skierowanym do podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia i Opieki Społecznej, w którym stwierdzono, że zgodnie z Polską Normą - PN-70/H-83136 (obecnie norma ta jest już wycofana), określającą pojęcie kotłów grzewczych oraz ich parametry - jako nie zautomatyzowane kotły parowe lub wodne typu przemysłowego należy rozumieć urządzenia z paleniskiem, przeznaczone do wytwarzania pary lub podgrzewania wody ciepłem

wywiązującym się w procesie spalania paliwa, których moc przekracza 1 MW, przy czym w kotłach wodnych temperatura wody na wylocie przekracza 388K (115°C), a w kotłach parowych ciśnienie pary przekracza 70 k.p.a. (ok. 0,7 at.). Takie też parametry kotła parowego lub wodnego typu przemysłowego przyjmowane są powszechnie w orzecznictwie sądów apelacyjnych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 września 2016 r., III AUa 703/16, LEX nr 2151542 oraz z dnia 15 grudnia 2015 r., III AUa 1211/15, LEX nr 1960785; Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 października 2015 r., III AUa 1834/14, LEX nr 1842169; Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 listopada 2013 r., III AUa 920/13, LEX nr 1388871).

Kotłem typu przemysłowego nie jest jedynie kocioł umiejscowiony w ciągu technologicznym danego zakładu pracy, którego praca ma zasadniczo dostarczać temu zakładowi energii w postaci pary (np. poruszającej rozmaite urządzenia i maszyny) lub gorącej wody wykorzystywanej w procesie produkcji. Kotły (piece) typu przemysłowego występują nie tylko w procesie produkcji i mogą być one wykorzystywane w celach użytkowych do ogrzewania pomieszczeń (por. SN w wyroku z dnia 6 grudnia 2016 r., II UK 451/15 (niepublikowanym) oraz z dnia 20 marca 2013 r., I UK 517/12, LEX nr 1383245). Istotne jest jednak, aby posiadały zbliżone parametry techniczne do tych stosowanych w ciągu technologicznym. Pod poz. 1 działu XIV załącznika A do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wymienione są bowiem prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Wobec tego, jeżeli obsługiwane przez palaczy kotły nie zautomatyzowane odpowiadają parametrom kotłów typu przemysłowego oraz prace przy ich obsłudze - przez zatrudnionego na stanowisku palacza - były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na tym stanowisku, to powinny one zostać uznane za prace w szczególnych warunkach. Pomiędzy kotłami typu przemysłowego a kotłami grzewczymi występuje szereg różnic wynikających z parametrów technicznych, użycia danego paliwa. Z tego względu ustawodawca w załączniku A do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. nie zaliczył do prac w szczególnych warunkach każdej pracy palacza, a jedynie prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Istotne jest zatem odniesienie się do parametrów, cech właściwych dla kotłów typu przemysłowego, które określała Polska Norma Normalizacyjna PN - 70/H - 83136. Synonimem słowa "typ" jest bowiem słowo "rodzaj", co oznacza "gatunek czegoś wyróżniany ze względu na pewne cechy" (por. SN w wyroku z dnia 17 stycznia 2017 r. I UK 498/15, LEX nr 2216100).

Do takich parametrów Sąd Apelacyjny odwołał się w niniejszej sprawie, mając na uwadze opinię biegłego sądowego z zakresu ciepłownictwa, ogrzewnictwa, wentylacji i klimatyzacji, z której wynika, że obsługiwane przez ubezpieczonego kotły nie posiadały odpowiednich dla kotłów typu przemysłowego parametrów wynikających z Polskiej Normy Normalizacyjnej.

W tym stanie sprawy Sąd drugiej instancji uznał, że wnioskodawca nie wykazał, iż przez okres co najmniej 15 lat wykonywał pracę w warunkach szczególnych, wymienioną w poz. 1, dziale XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w związku z art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i nie nabył prawa do emerytury.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto po myśli art. 98, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz przepisów § 9 ust. 2 w zw. z 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 – w brzmieniu przed zmianą z dnia 27 października 2016 r. z uwagi na datę wpływu apelacji) zasądając od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Lucyna Ramlo SSA Małgorzata Gerszewska S SA Iwona Krzeczowska - Lasoń